

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi november hó 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 11.B.182/2017/54. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat 28.112 (huszonnyolcezer-egyszáztizenkettő) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

Vádlottat a Kaposvári Törvényszék 11.B.182/2017/54. számú, 2018. április 23. napján kelt ítéletével különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és 5 rb. zaklatás vétsége miatt halmazati büntetésül - mint többszörös visszaesőt - életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg azzal, hogy a vádlott legkorábban 30 év múlva bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárás érdekében, míg a védő elsősorban a vádlott felmentése, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, illetve a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést fenntartva, a tényállás kisebb körű kiegészítése mellett, a vádlottal szemben tényleges életfogytig tartó fegyházbüntetés kiszabására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a korábban bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelően szólalt fel.

A másodfokú bíróság a törvényszék jogorvoslattal megtámadott ítéletét a büntetőeljárásról szóló

2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a (2) bekezdésben foglaltakra is - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A tényállást a szükséges és lehetséges mértékben felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, egyben indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéletábra alapvetően megalapozottnak találta. Azt azonban a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok tartalmára figyelemmel, a következőkkel szükséges kiegészíteni:

- az ítélet 4. oldalának (6) bekezdése: a sértett 2015. december 24. napján kerékpárral indult rokonaihoz. A kerékpárn elromlott, azt tanú 5 ismerősénél hagyta és az éjszakát is ott töltötte, csak december 25. napján érkezett rokonaihoza. A kerékpár egy piros színű, női Csepel bicikli volt, amelynek a kormányára egy bevásárló kosarat erősítettek. A sértett 2016. január 3-án este ért visszaa, majd január 4-én a reggeli órákban tanú 5 segítségével a kerékpárt megjavították, és ezután mentek el - helyesen - an lévő presszóba (nyomozati iratok 413. oldal, tanú 5 vallomása).
- 5. oldal második bekezdése: a vádlott a sértett ingóságait a lakóingatlana közelében található, utca .. szám alatti - **B.B.** tulajdonában álló - ház kútjába dobta. A kútba dobott szatyrot tanú 1 vette észre, ő figyelt fel arra, hogy a vádlott minderre feltűnően reagált (nyomozati iratok 419. oldal, tanú 1 vallomása).
- 4. oldal (6) bekezdése: tanú 4 sértettnek a vádlott pontosan azt mondta "ma este 10 óra után kinyírlak, a húsból fogok enni, úgyis szeretem az emberhúst. A te húsd szaftosabb, zsírosabb lesz, mint akit keresnek a rendőrök, azt is azért nem találják meg, mert emberhúst ettem" (1420/155/2016. bü. számú nyomozati iratok 14. oldal, tanú 4 feljelentése).
- a vádlott az ítéleti tényállás II. és III. pontjában írt kijelentéseit kifejezetten azzal a céllal használta, hogy a sértettekben félelmet keltsen.

A fenti kiegészítésekkel a törvényszék ítélete hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért az a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az eljárás tárgyát képező legsúlyosabb cselekmény, az emberölés büntette körében, a vádlott tagadásával szemben állapította meg.

A bizonyítékok értékelése köréből a másodfokú bíróság a teljesség igénye nélkül az alábbiakra kíván rámutatni.

Tanú 5 és tanú 2 érdektelen tanúk vallomása alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a sértett a 2016. január 3-áról 4-ére virradó éjszakát tanú 5-nél töltötte. Január 4-én a reggeli órákban együtt mentek a kocsmába, a sértett az egész napot az italboltban töltötte, ott találkozott **vádlottal**, akivel a zárás előtt nem sokkal együtt távoztak. A sértettet ezen a napon látták utoljára a vádlott társaságában, ezt követően a sértett nem adott magáról többé életjelet.

A sértett holttestére az eltűnését követően elrendelt nyomozás során, hónapokkal később, a vádlott házához tartozó egyik melléképületben találtak rá. A lefolytatott helyszíni szemle során rögzített nyomokból bizonyított, hogy a sértett halálát okozó sérüléseket a vádlott házában a szobájában szenvedte el. A helyszíni szemle során ugyanis a nyomozó hatóság ebben a szobában - nyomozati iratok 95. oldalán található fényképek szerint - jelentős mennyiségű vérvizet rögzített. A

genetikai szakértő véleménye szerint pedig ez a vér a sértettől származott.

Ezekből a tényekből csak az a következtetés vonható le, hogy a sértettet a vádlott tulajdonában lévő, és általa lakott ház szobájában ölték meg, majd holttestét a házhoz tartozó melléképületben ásták el. Az pedig teljes bizonyossággal kizárható, hogy egy vádlotton kívüli személy a vádlott házában a sértettet megöli, majd a holttestet az ingatlanon lévő melléképületben elássa a - közismerten erőszakos természetű - vádlott tudta nélkül.

A vádlott lakóhelyének közelében találták meg a sértett ingóságait, melyeket a vádlott a házával szemben lévő utca .. szám alatti ingatlan kútjába dobott. A sértett hozzátartozói az ingóságokat egyedi tulajdonságaik alapján részben határozottan felismerték, részben pedig úgy nyilatkoztak, hogy ilyen tárggyal rendelkezett a sértett. Összességében az állapítható meg, hogy ezek a tárgyak a sértettől származtak, abból a körülményből pedig, hogy a sértett által használt, és a kútban megtalált szatyor fülén a vádlott DNS-mintáját azonosították, az a következtetés vonható le, hogy azokat a vádlott dobta a kútba.

A másodfokú bíróság által részletezett bizonyítékok körét **tanú1** vallomása teszi zárttá.

Helyesen értékelte és fogadta el az elsőfokú bíróság **tanú1** vallomását, aki a bántalmazás, és a holttest általa látott állapotának olyan részleteiről számolt be, amelyek a kihallgatás időpontjában más számára - így a nyomozó hatóság előtt - még nem voltak ismertek. Amikor a tanút kihallgatták, a sértett holtteste még nem került elő, így anélkül, hogy **tanú1** a sértett holttestét látta volna, nem tudott volna nyilatkozni arról, hogy a feje, mellkasa mennyire sérült, és azt sem tudta volna, hogy a holttest, de legalábbis a holttesten található ruhamaradványok megégtek. A tanú azt is vallotta, hogy neki a vádlott beszámolt a sértett megöléséről. Ezen túlmenően **tanú1** pontos leírást adott a sértett kerékpárjáról is, amit a vádlott ingatlanán látott, és ami az eljárás során nem került elő. A tanú által a kerékpárról adott leírás minden részletében megegyezett tanú 5 e körben tett vallomásával, tehát a tanú a sértett kerékpárját látta a vádlott udvarán, ami vallomásának hitelt érdemlőségét igazolja.

Kétségtelen, hogy a tanú vallomásával kapcsolatosan több aggály is felmerült. Miután a bírósági eljárásban **tanú1** tanút nem sikerült közvetlenül kihallgatni, az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett használta fel a tanú nyomozás során felvett vallomását. Az elsőfokú bíróság **tanú1** vallomásából azokat a részeket fogadta el, amelyeket a tanú többszöri kihallgatása alkalmával következetesen adott elő, valamint amelyeket az eljárás egyéb adatai is alátámasztottak.

A tanú vallomása a bizonyítékok körét teljessé teszi, melyből kétséget kizáróan következtetni lehet a **vádlt** bűnösségére. A bizonyítékok értékelése alapján semmilyen más következtetés nem vonható le, mint az, hogy a vád tárgyává tett cselekményt a tényállásban írt módon, kizárólag a vádlott követhette el. A rendelkezésre álló perbeli adatok alapján nem merül fel ésszerű kétség a vádlott bűnösségével kapcsolatosan.

A helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményeit is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

Megalapozottan foglalt állást a törvényszék a vádlott beszámítási képességével kapcsolatban. Az egymásnak ellentmondó elmeszakértői vélemények közötti ellentmondást nem sikerült feloldani, ezért indokoltan rendelt ki az elsőfokú bíróság új szakértőket. Az újabb szakértői vélemény értékelése alapján pedig megállapítható, hogy a vádlott beszámítási képessége teljes.

Okszerű az elsőfokú bíróság következtetése, hogy a **vádlt** az átlagost lényegesen meghaladó brutalitással bántalmazta a sértettet. A nagyszámú ütés, a mellkas megtaposása, a bekövetkezett sérülések súlyossága - ezek közül egy-egy önmagában is elegendő lett volna a halálos eredmény bekövetkezéséhez - megalapozzák a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény megállapítását.

Ugyanakkor nem foglalt állást a törvényszék a vádlott tudattartalma tekintetében. A tényállásban rögzített bántalmazás módjából, az okozott sérülések súlyosságából arra lehet következtetni, hogy a vádlott kifejezetten kívánta a sértett halálát, így egyenes szándékkal követte el az ölési cselekményt.

Az ügyészi indítvány alapján kiegészített tényállásra figyelemmel át kellett tekinteni az elsőfokú ítélet emberi méltóság elleni cselekményeikhez fűzött jogi érvelését is. Helytálló volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a vádlott tanú 4, **tanú10**, tanú 3, tanú 9 és tanú 13 sértettekkel szemben használt kijelentései alkalmasak voltak a félelemkeltésre. Elmulasztotta azonban annak vizsgálatát és megállapítását, hogy a vádlottat a zaklató magatartása során a félelemkeltés vezérelte. Ez a megállapítás azért is fontos, mert a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 222.§ (2) bekezdés a) pontjában meghatározott elkövetési magatartás célzatos, a bűncselekmény csak akkor tényállásszerű, ha az elkövető félelemkeltés céljából használja az erőszakos büntetendő cselekménnyel fenyegetést. Az elbírált ügyben a célzat aggály nélkül megállapítható volt, miután a vádlott lakókörnyezetében ismert volt összeférhetetlen, gyakran agresszív, erőszakos magatartása. Az is közismert volt, hogy a vádlott hosszabb időt töltött már börtönben erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt. A vádlott személyiségszerkezete a beszerzett szakvélemények alapján szintén azt erősíti meg, hogy a tényállásban rögzített kijelentései nem csupán egy vita hevében megfontolatlanul, indulatból használt kifejezések voltak, hanem azokat a vele szemben álló személyekkel szemben kifejezetten megfélemlítés céljából alkalmazta.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel és azokat túlnyomórészt a súlyuknak megfelelően értékelte. Indokoltan állapította meg, hogy a vádlott a társadalmi együttélés szabályainak betartására képtelen, rendszeresen és konokul szembehelyezkedik a társadalmi együttélés legelemibb szabályaival, folyamatosan egyre súlyosabb bűncselekményeket követ el. Ily módon az elsőfokú bíróság álláspontja szerint is a társadalomból történő végleges elszigetelése indokolt. Ezzel szemben a büntetés kiszabása körében nem vonta le a megfelelő következtetést, amikor a vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 30 évben határozta meg, és a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből a vádlottat nem zárta ki.

A büntetés kiszabás felülbírálata során a másodfokú bíróság egyetértett a törvényszék álláspontjával, miszerint a vádlott esetében a büntetési célok csak a társadalomból történő végleges elszigetelésével érhetők el. A társadalomra fokozottan veszélyes elkövető esetében a társadalom hatékony védelme megkívánja a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből való kizárását. A feltételes szabadságra bocsátás kérdésében történő döntésnél jelen esetben nem indokolt figyelembe venni a vádlott életkorát, elsősorban azt kell szem előtt tartani, hogy az ilyen személyiségszerkezetű, minősített emberölést elkövető vádlott esetében a büntetés célja kizárólag a legsúlyosabb büntetés kiszabásával érhető el. A speciális- és a generális prevenció érvényre juttatása érdekében a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a vádlottnak a társadalomból való végleges kizárása indokolt, nem szabad esélyt adni a társadalomba történő visszatérésre, és arra, hogy esetleg újabb bűncselekményt kövessen el.

A fentiekre figyelemmel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, a vádlott vonatkozásában a Btk. 44.§ (1) bekezdés h) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárta, míg az elsőfokú ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 613.§-a alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült

bűnügyi költség megfizetésére.

Pécs, 2018. november 13.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 11.B.182/2017/54. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.26/2018/4. számú határozatával - az abban írt változtatással - a 2018. évi november hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő